

Răsărit

Bragagiu

Noaptea se retrage-n grote
Și, văzând ce ziuă azi e,
Păsările umplu-n note
Portativele de raze.

Unduiesc pâcle ușoare
Pe câmpia-n rouă plină
Ce respiră înspre Soare
Adorarea de lumină.

Iar lăstunii vor să coase
Norii rozovii de ape
Zborurile lor pufoase
De refugii să le scape.

Prospețimea dă din ceață
Poticnindu-se prin iarbă,
Freamăte o prind ca viață
Și de viață o întreabă.

Înțeleg că nu-s în vise,
Nu-s în temnița de pături,
Prea uimit c-așa precise
Frumuseți trăiesc alături.

Învârt ochii după toate,
Sufletu-mi cu ei se pierde -
Nu cred, pare-se, că-s foarte
Fericit în țara verde.

Oameni învățați ca ura
În urât să se reflecte
Îmi vor râde scriitura
Cu picturi neînțelepte:

„Azi e lumea învățată:
Că-i din întâmplare - știe!
N-ai s-o amăgești cu, iată,
Nu știu care poezie...”

Dar eu nici nu-nvăț pe nimeni
Doar îmi dau mie binețe...
Numai celor ce-au în inimi

Dor de-o sfântă frumusețe

Și ar vrea ca s-o găsească
Le propun adresa clară:
Zori de ziuă pământească
De la început de vară.
Victor Bragagiu